Ildvogne fra himlen

Et sensationelt fund blev gjort i bakken i Kuyunjik omkring århundredeskiftet. Det var et heroisk epos der med stort udtryk's kraft var indgraveret på tolv lertavler, der tilhørte den assyriske kong Ashurbanipals bibliotek. Eposset var skrevet på akkadisk; senere fandt man en anden kopi, der går helt tilbage til kong Hammurabi. Det er et fastslået faktum, at den originale version af Eposset om "Gilgamesh stammer fra sumererne, det mystiske folk, hvis oprindelse vi ikke kender, men som efterlod sig forbløffende femtencifret tal og en meget avanceret astronomi. Det er også klart, at hovedtråden i Gilgamesh eposet løber parallelt med bibelens første Mosebog.

Den første lertavle af Kuyunjik-fundene fortæller, at den sejrrige helt Gilgamesh byggede muren omkring Uruk. Vi læser, at "himlens gud" boede i et herskabshjem, som indeholdt kornmagasiner, og at der stod vagter på byen mure. Vi får at vide, Gilgamesh er en blanding af "en gud" og et menneske -to tredjedele "gud", en tredjedel menneske. Pilgrimme, der kommer til Uruk så op til ham i frygt og skælven fordi de aldrig havde set hans mage for skønhed og styrke. Med andre ord, indeholder begyndelsen af fortællingen den tanke at guder og mennesker interagerede og parrede sig.

Den anden tablet fortæller os, om en anden figur, Enkidu, som skabes af den himmelske gudinde, Aruru. Enkidu er beskrevet meget detaljeret. Hele hans krop var dækket af hår; dvs. pels, han spiste græs på markerne og drak ved det samme vandhul som kvæget. Han vaskede sig selv ved at tumle sig i vandet.

Da Gilgamesh, kongen af byen Uruk, hørte om dette utiltalende væsen, foreslog han, at han skulle gives en dejlig kvinde, så han ville blive fremmedgjort for kvæget. Enkidu, den uskyldig fyr, blev fanget af kongens trick og tilbragte seks dage og seks nætter med en semiguddommelig skønhed. At kongen foreslår dette næsten uden tøven leder os til, at ideen om krydsning mellem en halvgud og et halv dyr ikke var helt almindelig i denne barbariske verden.

Den tredje tablet fortsætter med at fortælle os om en sky af støv som kom fra det fjerne. Himlen brølede, og jorden skælvede, og til sidst kom "Sol-guden" og griber fast i Enkidu med sine mægtige vinger og kløer. Vi læser i forbavselse at han lå som bly ovenpå Enkidus krop, og at vægten af hans krop forekom Enkidu som vægten af en kampesten.

Også selvom vi giver de gamle historiefortællere en livlig fantasi og trækker de tilføjelser der er foretaget af oversættere og kopieringer er der stadigvæk noget helt ufatteligt ved historien"

Erich Von Daniken om Gilgamesh; kapitel 5 i bogen 'Gudernes Vogne'

Hvordan i alverden kunne de gamle krønikeskrivere have vidst, at kroppen bliver så tung som bly ved en bestemt acceleration? Nu om dage ved vi alt om tyngdekraften og acceleration. Når en astronaut presses tilbage i sit sæde ved en kraft på flere G'er ved takeoff, er det hele blevet beregnet på forhånd.

Men hvordan i alverden opstod denne idé for de gamle krønikeskrivere?

Den femte tavle fortæller, hvordan Gilgamesh og Enkidu begav sig ud for at besøge "gudernes" bolig sammen. Tårnet, hvori gudinden Irninis levede kunne ses skinne i det fjerne lang tid før de nåede dertil. De pile og spyd som de vagtsomme vandrere lod regne ned over vagterne, returnerede harmløst. Og da de nåede til "gudernes" område, brølede en stemme ud til dem:

"Vend om! Ingen dødelig kommer til det hellige bjerg
hvor guderne bor; han, der ser guderne i ansigtet
må dø."

Der står i Anden Mosebog:

"Du kan ikke se mit ansigt, for der skal ingen se
mig og leve."

På den syvende tavle er den første øjenvidneberetning om rumrejse, fortalt af Enkidu. Han fløj i fire timer holdt fast af ørn store kløer. Sådan lyder hans historie helt bogstaveligt:

Han sagde til mig: "Se ned på jorden. Hvad ligner
det? Se ned på havet. Hvordan ser det ud for dig?"
Enkidu svarer: "Landjorden ser ud som et bjerg,
og havet ligner en sø."
Igen fløj han i fire timer og sagde til mig: " Se ned på havet.
Hvordan ser det ud for dig?"
Hvordan ser det ud for dig nu?"
Og landjorden ligner en have og
havet som en havemands vandingskanal.
Igen fløj han højere op endnu fire timer og sagde:
"Se ned på jorden. Hvad ligner det? Se ned på havet.
Hvordan ser det ud for dig nu?"
Og landet lignede grød og
havet var som et vandtrug.

I dette tilfælde må et eller andet levende væsen have set jorden fra stor højde. Beskrivelsen er for nøjagtig til at have været et produkt af ren fantasi. Hvem kunne for eksempel vide, at landet ville ligne grød og havet et vandtrug, hvis opfattelsen jorden som en klode set udefra ikke havde eksisteret? For jorden ligner faktisk, et stiksavs puslespil af grød og vandtrug, når den ses fra stor højde.

Når den samme tavle fortæller os, at en dør talte som en levende person identificerer vi uden dette mærkelige fænomen, som en højttaler, uden tøven. Og på den ottende tavle dør denne samme Enkidu, som må have set jorden fra en betydelig højde, af en mystisk sygdom, så mystisk, at Gilgamesh spørger, om han måske ikke er blevet ramt af giftig ånde fra et himmelsk monster. Men hvor skulle Gilgamesh have får den idé fra, at den giftige ånde er fra et himmelsk monster skulle kunne forårsage en uhelbredelig dødelig sygdom!

Den niende tavle beskriver, hvordan Gilgamesh sørger over hans ven Enkidu død og beslutter sig for at foretage en lang rejse til guderne, fordi han er besat af tanken om, at han kan dø af samme sygdom som Enkidu. Fortællingen siger at Gilgamesh kom til to bjerge, som er grundsøjler for himmelen og at disse to bjerge buede på en måde så de blev til solens port. Ved solens port mødte han to kæmper, og efter en lang diskussion lod de ham passere, fordi han selv var to tredjedele gud. Til sidst fandt Gilgamesh gudernes have, udover hvilket det endeløse hav strakte sig. Mens Gilgamesh var
på vej advarede guderne ham to gange:

> *Gilgamesh, hvorfor har du så travlt? Du kommer ikke til at finde det liv, du søger. Da guderne skabte mennesket, tildelte de ham samtidigt døden, men livet beholdt til dem selv.*

Gilgamesh hørte ikke til advarslen; han ville nå ud til Utnapishtim, menneskets fader, uanset hvilke farer der ville være. Men Utnapishtim boede på den anden side af det store hav; ingen veje førte til ham, og intet skib sejlede over det undtagen solgudens. Da han trodsede alle slags farer, krydsede Gilgamesh havet. Derefter møder han Utnapishtim, som er beskrevet i den ellevte tablet. Gilgamesh fandt heller ikke menneskets fader større eller bredere end hans egen, og han sagde, at de lignede hinanden som far og søn. Så Utnapishtim fortæller Gilgamesh om sin fortid, ærkeligt nok i første person.
Til vores forbløffelse får vi en detaljeret beskrivelse af oversvømmelsen. Han fortæller, at "guderne" advarede ham om en stor oversvømmelse der var på vej og gav ham opgaven med at bygge en båd hvorpå han skulle huse kvinder og børn,

sine slægtninge, håndværkere af enhver art. Beskrivelsen af de voldelige storme, mørket, den stigende oversvømmelse og fortvivlelsen fra menneskene, han ikke kunne tage med sig, har en enorm fortællende magt selv i dag. Vi hører også - ligesom i Noas beretning i Bibelen -historien om ravnen og duen der var frigivet og hvordan de til sidst, da vandet forsvandt, og båden grundstødt på et bjerg.

Parallellen mellem historierne om syndfloden i Gilgamesh eposet og Bibelen er hævet over enhver tvivl, og det er der ikke en enkelt forsker, der bestrider overhovedet. Det fascinerende ved denne parallelitet er, at vi har at gøre med forskellige varsler og forskellige "guder" i dette tilfælde.

Hvis beretningen om syndfloden i Bibelen er i anden person,
Er Utnapishtims fortælling i Gilgamesh Eposset i førstepersons og viser at det er en overlevende, et øjenvidne, der talte.

Det er helt klart bevist, at der var en katastrofal oversvømmelse i det gamle østen for nogle tusinde år siden. Gamle babylonske kileskriftstekster indikerer meget præcist hvor resterne af båden burde være. Og på syd siden af Mount Ararat fandt efterforskere faktisk tre træstykker, som kunne angive det sted, hvor den ark stødte på grund. I øvrigt er chancerne for at finde resterne af et skib, der hovedsageligt var bygget af træ og overlevede en oversvømmelse for mere end 6.000 år siden meget lille.

Udover at være en førstehåndsrapport, indeholder Gilgamesh-eposet

også beskrivelser af ekstraordinære ting, der ikke kunne være blevet opfundet af nogen intelligente, levede individer på det tidspunkt tavlerne blev skrevet, eller kunne have været udtænkt af de oversættere og afskrivere, der håndterede eposet gennem århundreder. For der er fakta begravet blandt de beskrivelser, der må have været kendt af forfatteren af Gilgamesh-eposset - og vi kan måske opdage dem, hvis vi ser efter i lyset af nutidens viden.

Måske kan vi ved at stille nogle nye spørgsmål, kaste lidt lys ud i mørket. Er det muligt, at Gilgamesh eposset slet ikke opstod i det gamle Østen, men i Tiahuanaco-regionen! Kan det tænkes, at efterkommere af Gilgamesh
kom fra Sydamerika og bragte Eposset med dem! Et bekræftende svar ville i det mindste forklare omtalen af solensport og havets passage, og samtidigt forklare sumerernes pludselige opstående, for det er også kendt, at alle Babylons opfindelser, som kommer senere, går tilbage til sumererne. Uden tvivl den avancerede egyptiske kultur af faraoerne der havde biblioteker, hvor de gamle hemmeligheder blev bevaret, undervist udefra, lært og skrevet ned. Som allerede nævnt, voksede Moses op i det

egyptiske hof og havde bestemt adgang til de ærværdige bibliotekslokaler. Moses var en modtagende og lærd mand; faktisk mener man han selv har skrevet de fem bøger der bære hans navn, selvom det stadig er et uløst gåde hvilket sprog han kunne have skrevet dem på. Hvis vi arbejder ud fra den hypotese, at Gilgamesh-eposset kom til Egypten fra sumererne gennem assyrerne og babyloniere, og at den unge Moses fandt det der og tilpassede det til sit egne formål, så vil den sumeriske historie om syndfloden, og ikke den bibelske, ville være den ægte beretning.

Bør vi ikke stille sådanne spørgsmål! Den klassiske metode forskning i antikken er gået i stå og de kan derfor ikke komme til de rigtige utilgængelige konklusioner. Det er alt for knyttet til deres stereotype tankemønster og efterlader intet spillerum for de fantasifulde ideer og spekulationer, som ellers ville kunne frembringe nye kreative impulser.

Mange muligheder for forskning i det antikke østen er utvivlsom bygget på ukrænkeligheden og helligheden af Bibelen. Folk turde ikke stille spørgsmål og give højlydt udtryk for deres tvivl over for dette tabu. Selv de lærde her i det nittende og tyvende århundrede, er tilsyneladende så oplyste og selvhøjtidelige at de stadig er fanget i mentale lænker af tusindårige gamle fejl, fordi vejen tilbage uundgåeligt ville have påkrævet at der sættes spørgsmålstegn ved dele af den bibelske historie. Men endda meget kristne må have indset, at mange af begivenhederne der er beskrevet i Det Gamle Testamente ikke rigtig kan forenes med den karakter man kunne forvente af en god, stor og allestedsnærværende Gud.
De mennesker, der ønsker at bevare Bibelens religiøse dogmer intakt burde være interesseret i at afklare, hvem der egentlig uddannede lærte mænd i oldtiden, som gav dem de første regler for en civilisation, som gav de første hygiejnelove, og som tilintetgjorde den degenererede befolkning.

Hvis vi tænker på denne måde og stiller spørgsmål som dette, betyder det nødvendigvis ikke, at vi er irreligiøse. Jeg er selv ret overbevist om at når det sidste spørgsmål om vores fortid er afgivet, bliver vi mødt med et ægte og overbevisende svar ET ELLER ANDET, som vi kalder GUD i mangel af et bedre navn, et svar der vil forblive i evigheden.

Men hypotesen om, at den utænkelige gud havde brug for vogne med hjul og vinger til at bevæge sig fra sted til sted, parrede sig med primitive mennesker og ikke turde lade sin maske falde forbliver blot en skandaløs formodning, så længe det ikke underbygges af beviser. Teologernes svar, med at Gud er klog og at vi ikke kan forestille os på hvilken måde han viser ham selv og gør hans folk ydmyge er virkeligheden en undvegen fra at svare på vores spørgsmål og alene af den grund utilfredsstillende. Folk vil lukke deres øjne for de nye realiteter. Men fremtiden

gnaver sig gennem vores fortid dag efter dag. I den nærmeste fremtid, vil de første mennesker lande på Mars. Hvis der er en enkelt, gammel, for længst forladt bygning der, hvis der er et enkelt objekt, der indikerer tidligere inteligent liv der, hvis der stadig er en genkendelig tegning af Gudernes vogne på klipperne, så vil disse fund ryste grundlaget for vores religioner og kaster vores fortid i kaos. En enkelt opdagelse af denne art vil forårsage den største revolution og reformation i menneskehedens historie.

I lyset af den uundgåelige konfrontation med fremtiden, ville det så ikke være mere intelligent at bruge nye fantasifulde ideer når man fremtryller vores fortid? Uden at være vantro, vil der ikke længere har rum for at være godtroende. Enhver religion har en skitse, et rammebillede, af sin gud; det er begrænset til at tænke og tro inden for rammerne af dette. I mellemtiden her i rumalderen kommer den intellektuelle dommedag stadig nærmere. De teologiske skyer vil fordampe, som morgenduggen for solen. Med dette afgørende skridt ud i universet bliver vi nødt til at erkende, at der ikke er 2.000.000 guder, der er ikke 20.000 sekter, og ikke 10 store religioner, men kun én.

Men lad os fortsætte med at bygge på vores hypotese om Menneskehedens utopiske fortid. Dette er billedet indtil videre:

Uigennemskuelig, endnu udefinerbar for mange tidsaldre siden opdagede et ukendt rumskib vores planet. Besætningen på rumskibet fandt hurtigt ud af, at jorden havde alle forudsætninger for at intelligent liv kunne udvikle sig. Åbenbart var "mennesket" på den tid ikke homo sapiens, men noget helt andet. Rummændenes kunstige befrugtning af nogle kvindelige medlemmer af denne art, bragte dem i en dyb søvn, siger de gamle legender, og så forsvandt de. Tusinder af år senere vender de rumrejsende tilbage og finder få spredte eksemplarer af slægten homo sapiens. De gentog deres avlseksperiment flere gange indtil de endelig producerede et væsen, der var intelligent nok til at efterleve de regler der var givet til dem for at samfundet kunne bestå. Folk i den tid var dog stadig barbarisk. Fordi der var fare for, at de kunne degradere til at parre sig med dyr igen, fjernede de rumrejsende de mislykkede eksemplarer eller tog dem med sig for at sætte dem af andre steder. De første grupperinger opstod og derefter fik de, de første færdigheder; så de for eksempel malede på klippevægge, keramik blev opfundet, og de første tegn på arkitektur kunne ses.

Disse første mennesker havde enorm respekt for de rumrejsende astronauter. For de kom et sted fra som de ikke kendte til og så vendte de tilbage dertil igen, for dem var de "guder", de var deres ”guder”. Af en eller anden mystisk grund var disse "guder"

interesserede i at videreudvikle menneskets intelligens. De tog sig af dem, de skabninger som de havde avlede; de ville beskytte dem mod korruption og hjælpe dem mod ondskab. De ønskede at sikre sig at deres samfund udviklede sig konstruktivt. De fjernede afvigerne og sørgede for, at resten modtog grundlæggende undervisning til at udvikle et grundlæggende bærende samfund.

Jeg skal være ærlig og sige at denne fremstilling er fuld af huller. Jeg skal sige at der stadigt mangler beviser. Fremtiden vil vise hvor mange af disse huller kan udfyldes. Denne bog fremsætter en hypotese opbygget af mange spekulationer, derfor kan hypotesen ikke være "sand". Men når jeg sammenligner den med de teorier, der gør det muligt for mange religioner at leve u angrebet i læ bag deres tabuer, vil jeg gerne tilskrive min hypotese en minimal procent af sandsynlighed.

Måske vil det gøre godt lige at sige et par ord om "sandheden." Enhver, der tror i en religion og aldrig har været under angreb er overbevist om, at han har den endegyldige "Sandhed". Det gælder ikke kun for kristne, men for mennesker af alle trossamfund, både store og små. Teosoffer, teologer og filosoffer har reflekteret over deres undervisning, omkring deres herre og hans undervisning, de er overbevist om, at de har fundet "sandheden". Naturligvis har enhver religion sin egen historie, sine løfter der er afgivet af Gud, sine forpligtelser overfor Gud, dens profeter og kloge lærere der siger…. Beviser for sandheden" starter altid i midten af ens egen religion og arbejder sig udad. Resultatet er en forudindtaget tankegang, som vi er opdraget til at acceptere fra barndommen af. Netop derfor har generationer levet og lever stadig i overbevisningen om, at de alene besidder "sandheden".

Noget mere beskedent er min påstand, at vi ikke kan besidde "sandheden." I bedste fald kan vi tro på den. Enhver, der virkelig søger sandheden kan og bør ikke søge den under ledelse og inden for rammerne af sin egen religion. Hvis han gør det, er han ikke en oprigtighed gudfar i sin sag, hvilket kræver den største integritet? Hvad er formålet og målet med livet i det hele taget? At tro på "sandheden" eller at søge efter den?

Selvom gammeltestamentlige fakta kan bevises arkæologisk i Mesopotamien, er disse verificerede fakta stadig intet bevis for en pågældende religion sandhedsfaktor. Hvis gamle byer, landsbyer, brønde og inskriptioner bliver gravet op i et bestemt område, viser fundene at der historisk boede mennesker der, det er et faktum. Men de beviser ikke, at det var det folks gud, der er den eneste ene gud (eller en rumrejsende). I dag viser udgravninger over hele verden, at traditioner stemmer overens med fakta. Men ville det falde en enkelt kristen ind at anerkende guden fra den tidlige inkakultur som den ægte gud som resultaterne af udgravninger i Peru! Ganske enkelt det jeg mener er

at alt, både myte og faktuel erfaring, udgør et folks historie. Ikke mere. Men præcis det jeg påstand, og det er ret meget.

Så enhver, der virkelig søger sandheden, kan ikke ignorere nye og dristige og endnu ubeviste synspunkter, blot fordi de ikke passer ind i hans tankerum (eller tro). Eftersom spørgsmålet om rumrejser ikke opstod for hundredvis af år siden, vores fædre og bedstefædre kunne ikke med rimelighed have haft tanker om, hvorvidt vores forfædre havde besøg fra rummet. Vi vovede bare den forfærdelige, men desværre mulige idé at vores nuværende civilisation blev totalt ødelagt i en brintbombe krig. Fem tusind år senere ville arkæologer finde fragmenter af Frihedsgudinden i New York. I forhold til vores nuværende måde at tænke på, ville de være bundet til at hævde, at den havde at gøre med en ukendt guddommelighed, sandsynligvis en ildgud (på grund af faklen) eller en solgud (på grund af strålerne omkring statuens hoved). Det ville de aldrig turde sige, det var et helt simpelt kunststykke, nemlig frihedsstatuen.

Det er ikke længere muligt at blokere vejen til fortiden med dogmer.

Hvis vi vil begive os ud på den besværlige søgen efter sandheden, må vi alle sammen tage mod til os, til at forlade de rammer som vi hidtil har tænkt i, og som det første skridt begynde at betvivle alt, hvad vi tidligere har accepteret som korrekt og rigtigt. Har vi stadig råd til at lukke øjnene og stoppe ørerne til, fordi nye ideer formodes at være kætterske og absurde?

Tanken om en landing på månen var trods alt absurd for halvtreds år siden.